

Udgiftsposter, som burde staa paa Finanslovsforslaget. Det var i og for sig ikke utænkeligt, at der kunde være glemte Udgifter, ogsaa betydelige Udgiftsposter, og hvis det havde været Tilfældet, vilde jeg ganske roligt have staaet op og sagt: Jeg beklager, at det er gjort, men jeg er sikker paa, at ingen tror, det er med Hensigt, for Hensigten — min Hensigt i hvert Fald — har været at faa alting med. Men paa de Punkter, det ærede Medlem nævnte, forholder det sig nu ikke saadan, at der er glemte Udgifter.

Det ene af Tilfældene var Tilskud i Henhold til Lovene af 1921 og 1922 om Oprettelsen af Husmandsbrug. Dette Tilskud har tidligere været paa Statsregnskaberne, og det vil vistnok ogsaa komme paa indeværende Statsregnskab; men det kommer ikke paa det næste Aars Statsregnskab og skal derefter heller ikke optages paa næste Aars Budget, idet den sidste Lov om Oprettelse af Husmandsbrug forandrede Reglerne herom, saa der ikke længere bliver Tale om Tilskud og Laan, men om Laan af almindelig Art og rentefri Laan. Og paa § 26, Formuebudgettet, er der ogsaa sket den Sondring mellem disse Udlaan, at nogle af dem er rentebærende og andre er rentefri; men der vil ikke i Fremtiden blive Tale om Tilskud, idet disse Tilskud i denne Lov, der er vedtaget, formentlig skulde gaa op imod de rentefri Laan.

Dernæst mente det ærede Medlem, at Udgifterne til Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme var sat alt for lavt, fordi Beløbet var ansat lavere end i de tidligere Aar. Det er heller ikke her saadan, det forholder sig, at dette Beløb skulde være større. Det Beløb, der er sat op paa Finanslovsforslaget, er i Overensstemmelse med de gældende Regler om Refusionstakster; og det skyldes, at disse Refusionstakster er gaaet ned i Aar, at Tilskuddet er blevet mindre. Altsaa, de gældende Lovregler er saadan, at Refusionstaksterne gaar ned; derfor er der ikke Mulighed for at optage et større Beløb.

Endelig omtalte det ærede Medlem Bevillingen til Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme hos Husdyrene og mente, den var opført med for lavt Beløb. Dertil vil jeg sige, at det er muligt. Der er opført 100 000 Kr., og der er i de senere Aar brugt større Beløb. Det afhænger jo af, hvor megen smitsom Sygdom der er. Man har i Landbrugsministeriet sagt, at det selvfølgelig er umuligt at vide saa lang Tid forud, hvorledes saadan en Post bliver; det afhænger navnlig af Udbredelsen af

Mund- og Klovesygen. Saa vidt jeg forstaar, er der for Tiden ikke saa lidt af denne Sygdom; skulde det vise sig, at den stadig holder sig og maaske endogsaa breder sig, saa mener jeg, at vi bør forhøje denne Bevilling, inden Finansloven forlader Rigsdagen, idet vi til den Tid formentlig bedre kan skønne over, om Beløbet bør sættes op eller ej. Det er højst sandsynligt, at disse 100 000 Kr. ikke bør blive staaende. Jeg henstiller, at man under Overvejelserne i Finansudvalget i Slutningen af Finansaaret skønner over, hvorvidt Udbredelsen af Mund- og Klovesyge er af en saadan Art, at man vil finde det rimeligt at forhøje dette Beløb.

Der er talt adskilligt i denne Sal om Formindselsen af Bevillingen til Hedeselskabet. Jeg skal naturligvis ikke gaa ind i det Arbejde, der tilkommer min Kollega Landbrugsministeren, men jeg skal gøre nogle enkelte Bemærkninger om dette Spørgsmaal. Adskillige ærede Medlemmer har benyttet denne Anledning til at staa op her og — jeg kan sige: syng en Hymne til Hedeselskabets Pris. Det har jeg selv gjort mange Gange, og det vil jeg forhåbentlig komme til mange Gange endnu. Jeg har ikke gjort det her i Rigsdagen, jeg har ikke haft Lejlighed dertil her; men ved andre Lejligheder, hvor jeg har talt om dansk Samfundsliv, har jeg gerne villet prise Hedeselskabet og dets Arbejde. Det, der foreligger her, er slet ikke Spørgsmaalet om at tage Stilling til Hedeselskabets Arbejde, eller hvorledes man ser paa det; thi i den Henseende er der sikkert ikke nogen Forskel i vort Land, enten man saa bor i Jylland eller i andre Dele af Landet, enten man tilhører det ene eller det andet Parti. Men den Kendsgerning, at man tillægger Hedeselskabets Arbejde overordentlig stor Betydning, kan dog ikke udelukke, at man ved given Lejlighed maa tage det Spørgsmaal op, om der nu kan anvendes saa og saa mange Penge til det specielle Formaal, som Hedeselskabet har. Det er jo en Sag for sig. Og dernæst lader det sig jo heller ikke skjule, at Spørgsmaalet om disse Penges Anvendelse kræver at blive noget belyst.

Saa vidt jeg forstaar, er det saadan, at disse Merglingstilskud gives pr. Tønde Land; det vil altsaa sige, at den Mand, der har de mange Tønder Land, faar det største Tilskud — og det er jo i god Overensstemmelse med det gamle Ord, at den, der meget har, skal mere gives. Men om det just er den bedste Rettesnor for de Tilskud, der skal fordeles fra Statskassen, ved jeg ikke,